

Сара Дани

Sarah Dunn

THE ARRANGEMENT

a novel

Сара Данн

ДОЗВІЛ НА ЗРАДУ

роман

Харків

2019

УДК 821.111(73)
Д18

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Dunn S. The Arrangement : a novel / Sarah Dunn. — New York :
Little, Brown and Company, 2017. — 368 p.

Переклад з англійської *Наталії Климчук*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Текст містить ненормативну лексику

Пітерові, єдиній домовленості мого життя

Данн С.

Д18 Дозвіл на зраду : роман / Сара Данн ; пер. з англ. Н. Климчук. — Х. : Віват, 2019. — 352 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-949-0 (укр.)

ISBN 978-0-316-01359-8 (англ.)

Це нетипова історія про звичайне подружжя від Сари Данн — популярної американської письменниці, журналістки та авторки комедійних телешоу. Одного разу Овен та Люсі, за прикладом знайомих, наважуються на незвичний експеримент — дозволити одне одному зраду. Усе це для того, щоб трішечки «оживити» свій шлюб. Та в коханні — як у лікуванні: найголовніше — не нашкодити...

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-949-0 (укр.)

ISBN 978-0-316-01359-8 (англ.)

© Sarah Dunn, 2017

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2019

Розділ 1

Люди з «прогресивними» шлюбами, хатньою роботою, поділеною навпіл, і спільним сімейним бюджетом. Ті, які завжди розповідають геть усе й нічого не приховують одне від одного. Нагадує ваш шлюб? Є серед вас такі? Хочу спитати: чи допомагає вам це у спальні?

*Констанс Вейверлі, Зустріч «Буття»,
Таос, Нью-Мексико*

Якщо хочеш согрішити, мусиш поставитися до цього серйозно.

Генрік Ібсен, Пер Гюнт

Коли все скінчилося, геть усе, Люсі виявила, що знову й знову доводить, що це було спільне рішення. Тітці Ненсі, яка вважала всю історію паскудством і вирішила вдавати, ніби нічого не було. Сестрі Анні, яка захоплено вимагала найменших подробиць. Жіночій половині Бікмана — тихій меншості, що заздрила її розкутості й зухвалості, і більшій та набагато галасливішій частині, яка воліла б її не знати і стежила, щоб вона Трималася-Подалі-Від-Їхніх-Чоловіків. Усіх їх Люсі запевняла, що це рішення було цілком свідоме і спільне. Звісно, ніхто не вірив. Таке ніколи не буває за спільною згодою. Хтось один завжди хоче цього більше, ніж інший. Один із вас мовчить, а другий плекає план. Проте Люсі про Домовленість завжди казала так: то було їхнє рішення, вони з Овеном чітко розуміли, на що йдуть, однак це витягло на світ Божий деякі проблеми.

Був суботній вечір на початку липня. Яскріла зелень, повітря мерехтіло світляками. Люсі з давньою подругою Вікторією поралися на кухні, готуючи наїдки для гриля,

поки їхні чоловіки сиділи на терасі за келихом вина, хоч усе могло бути й навпаки. Бікман був містечком, де чоловіки також готували страви для домашніх вечірок. І чоловіки не лише кухарили, але й консервували огірки, робили сир, варили пиво і квасили капусту. Вони власноруч перетирали прянощі, якими присмачували свинячу вирізку, і готували домашній майонез, просто щоб перевірити, чи воно того варте (воно було того не варте). Навіть подумки Люсі вважала все це надмірним і жахливим, багато в чому гіршим за Бруклін, де вони жили раніше, той Бруклін, який вони полишили під тиском фінансових обставин або за власним бажанням, той Бруклін, який Вікторія і Том досі називали своєю домівкою.

Вікторія була хворобливо худа, а її шкіра — бліда й під блакитними очима вже зморшкувата. Вона вихиляла довкола на своїх незмінних вінтажних підборах, на яких, здавалося, ось-ось спіткнеться і звалиться одразу у старість. Том, із його неслухняними темними кучерями і дводенною щетиною з искорками сивини, усе ще мав гарний вигляд.

— Якось я дзвонив Френкові, запрошував разом із нами на концерт того нового гурту, — розповідав Том Овену. Том із Вікторією досі цікавилися новими гуртами, хоч і мали вже п'ятирічну дитину, — та він не міг, бо збирався до Гобокена вчитися японського мистецтва зв'язування мотузків.

— Я почула тільки «японського мистецтва зв'язування мотузків», — сказала Люсі, штовхаючи затягнуті сіткою двері тарелем із сиром та виноградом, який несла перед собою.

Вікторія йшла за нею, несучи дві пляшки вина.

— Господи, Томе, ти йому про Френка і Джима розповідаєш?

— Френка і Джима? — перепитала Люсі.

— Ти бачила їх на нашому весіллі.

— Оті ваші круті друзі-геї?

— Тепер вони вже не такі круті, — відповіла Вікторія, — одружилися, завели двох дітей і переїхали до передмістя.

— Вони й досі цілком круті, — заперечив Том.

— Я лише мала на увазі, що тепер вони вже не літають до Мілана на вихідні. Натомість разом тренують дитячу футбольну команду.

— Це мило, — зауважила Люсі.

— Таки-так, — підтвердив Том, — у них усе мило.

Вікторія глянула через стіл на чоловіка й закотила очі.

— А що? — сказав їй Том. — Що я не так сказав?

— Том трохи схибнувся на тій «домовленості» між Френком та Джимом.

— Я б не говорив про схибленість, — відповів Том. — Ну гаразд, так, трохи зациквився. Просто вважаю, що вона варта уваги.

— То розкажіть, — заохотив їх Овен.

Том потягнувся до вина і, наповнюючи келихи, почав:

— Гаразд, отже, вони одружені вже майже шість років.

У них дві маленькі донечки, затишний дім у Ларчмонті й замський — у Вермонті. Френк — домашній татусь, Джим щодня мотається до міста на роботу. Френк — президент Асоціації батьків і вчителів, Джим — диякон у церкві, куди вони ходять. Наче шлюб п'ятдесятих років, чесно. Щодня на столі вечеря, а суперечки точаться навколо того, скільки грошей витрачає Френк або віддавати дівчаток краще на китайську чи на скрипку...

— Однак... — перебила Вікторія.

— Однак вони обоє можуть спати, з ким захочуть.

— Вони свінгери? — спитала Люсі.

— Не знаю, як це правильно обізвати, — відповів Том. — Вони самі називають це відкритим шлюбом.

— Свінг, здається, передбачає спільну участь, — мовила Вікторія. — Тобто, спостерігати, як інший робить це

з кимось, або обмінюватися партнерами, або ще щось. А відкритий шлюб — це щось більш... е-е... потайне?

— Френк казав, що вони не обговорюють цього, — розповідав далі Том. — Мовляв, дають один одному особистий простір. І все чудово працює.

— Ми бачили їх кілька тижнів тому. Вони щасливі. Діти щасливі. Найстабільніше подружжя з усіх наших знайомих.

— Про яку стабільність тут узагалі може бути мова? — здивувалася Люсі.

— Вони виробили правила, — пояснив Том. — Не впадають в емоції. Думаю, домовилися спати з кимось конкретним не більше ніж кілька разів. А є люди, які не знають меж. Колишні партнери, спільні друзі, співробітники, та хто завгодно. Бути «не вдома» десь здається вже трохи блудом. А в них усе досить продумано.

— Як в Елтона Джона з його чоловіком, — вставила репліку Вікторія.

— Тобто секс утрюх у дитячому басейні з оливковою олією, — уточнила Люсі.

— *Імовірно*, — піднявши свій келих, зауважив Овен.

— Та визнайте, — мовив Том. — Геям просто вдалося знайти вдале рішення.

— Ага. А їхні діти, б'юсь об заклад, не псують меблів. Або не починають блювати посеред ночі, — докинула Люсі.

— Вони мають усе це, — тут Том зробив величний жест, що охоплював усе довкола: будинок, подвір'я, вино, друзів, домашній затишок і захищеність, яку давало почуття давньої і звичної любові, — та ще й секс.

— Слухай, — сказала Люсі, — я давно знаю Вікторію. Не тобі скаржитися, що немає сексу.

— Але він не такий, як у тих хлопців.

— Том має рацію, — погодилася Вікторія. — Не такий.

— Ми кохаємося, — сказав Том.

— Та лише одне з одним, — пирхнула зі сміхом Вікторія. Вони з Томом цокнулися келихами й поцілувалися.

Підлога тераси виходила за межі будинку, спираючись на кам'яні валуни й казна-що ще. Вицвілі дерев'яні дошки де-не-де починали підгнивати, тож у трьох місцях вони просідали під ногами. Овен зазвичай казав гостям-чоловікам, які приїжджали з міста, що підлога тераси витримає ще «принаймні дві, може, три зими, доки її доведеться замінити». І, посьорбуючи пиво, вони згідливо кивали, таємне братство невігласів в уборах кольору хаки. Тим часом Люсі зловила себе на думці, що їхній дворик таки *був* гарний. Акр насланої трави здіймався аж до зубцюватої (а отже, автентичної) кам'яної стіни, яку, напевно, змурували селяни, що розводили тут корів, понад сто років тому. Люсі здавалося, що ті камені стримували собою густий ліс за ними, який захищав і вабив водночас. Це стало однією з причин, чому вони купили цей будинок.

— Овене, розпали вугілля, будь ласка, — попросила Люсі.

— Ще зарано.

— Та не зарано.

— Куди ти квапишся? Ми теревенимо. Візьми краще сиру пожуї.

Люсі потягнулася по шматочок «Rogue River Blue»¹ вартістю тринадцять доларів за чверть фунта, який принесли Том і Вікторія. Люсі зняла з нього паперову обгортку, і це нагадало їй життя в Нью-Йорку, життя до Бікмана, коли вони могли платити п'ятдесят два долари за фунт орегонського сиру.

¹ Американський вершковий сир із пліснявою, що дозріває у виноградному листі, просякнутому у фруктовому бренді. (*Тут і далі прим. пер.*)